

ת"פ 51086/10/13 - מדינת ישראל נגד אדם למברטו

בית משפט השלום בירושלים

07 פברואר 2016

ת"פ 51086-10-13 מדינת ישראל נ' למברטו
ת"פ 54825-12-13 מדינת ישראל נ' למברטו
בפני כב' השופט יצחק שמעוני

מדינת ישראל ע"י ענף תביעות מחוז ירושלים
אדם למברטו ע"י ב"כ עוה"ד אבו ליבדה

מאשימה
נגד
נאשם

גזר דין - ללא הרשעה

כתבי האישום

1. כנגד הנאשם, תושב ירושלים, יליד שנת 1987, הוגשו שני כתבי אישום.

בכתב האישום בת"פ 51086-10-13 הואשם הנאשם בשתי עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירה נוספת של איומים, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 וסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי כתב האישום שתוקן בתיק זה, ביום 8.3.13, הטריד הנאשם את מר איציק לוי (להלן: "המתלונן"), באמצעות הודעות כתובות ששלח למכשירו הנייד, וכך כתב באחת מהן: "כמו שאני משאיר את אמא שלי לבד, גם אתה איציק תסביר לילדים שלך אתה לא מכיר אותי אח שלי העולם קטן מאוד... גלגל עגול אין לי זה לא יקרה...".

באותו מועד התקשר הנאשם למתלונן ואיים עליו בכך שאמר לו: "פתחת איתי מלחמה ואתה לא מכיר אותי תסתכל טוב אחורה".

כן איים הנאשם באותו מועד על אחותו של מר לוי, הגב' הודיה לוי בכך שכתב בהודעה לטלפון הנייד שלה: "אני מסובך נכון מאוד- תגידי לאחייך למה? בעצם הוא ירגיש שחבל על הקטנים. כואב לי וגם לא יכאב, המתפתחות אצלי והגנב כבר יפתיע עכשיו תתחילו לספור". בהמשך התקשר למתלוננת ואמר לה: "אני בחיך לא אפגע בך. אני אפגע באחייך". כן שלח לה הודעות כתובות רבות כדי להטרידה.

בכתב האישום בת"פ 54825-12-13 הואשם הנאשם בעבירה אחת של איומים ועבירה אחת של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיפים 192 ו-452 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן בתיק זה, ביום 30.10.13, הנאשם דרש מאמו כי תשיב לו כסף שלטענתו עוקל לו בשל חובותיה, ואיים: "אני הולך לעבודה וכשאני אחזור את דואגת להוציא אותי מכל עניין העיקול, אני גרמני, אני אכזרי אני".

עמוד 1

בהמשך, נטל כוס זכוכית וניפץ אותה על הרצפה. כן איים: "כשהשוטרים יגיעו אני אגיד שאת משוגעת, אותך יאשפזו ואורפו תישאר לבד".

ביום 19.4.15 תוקנו שני כתבי האישום כאמור, הנאשם הודה במיוחס לו בהם, וכב' הנשיא א' חן קבע בהכרעת דין כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, מבלי להרשיעו באותו השלב.

ב"כ הצדדים הסכימו באותו מועד, כי הנאשם יישלח לשירות המבחן לצורך בחינת שאלת ההרשעה, ויחד עם זאת ציין ב"כ המאשימה שעמדתה העונשית של המאשימה - למאסר בפועל.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ביום 31.1.16 טענו ב"כ הצדדים טיעוניהם לעונש לפני, וכל אחד מהם הגיש פסיקה התומכת בטיעוניהם, מקצתה אינה נוגעת לענייננו.

ב"כ המאשימה טען בטעות, כי הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו, בעוד שלמעשה וכאמור לעיל, שקבעה אחריותו של הנאשם, ללא הרשעה.

לשיטתו, נסיבות ביצוע העבירות והיקפן עומדות לחובת הנאשם ולא מתקיימים בענייננו הקריטריונים הנדרשים להימנעות מהרשעה, ולפיכך יש למצות את הדין עם הנאשם ולהרשיעו. בהתייחס לתסקיר המבחן, אשר המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, טען ב"כ המאשימה, כי על בית המשפט לבחון את מכלול האינטרסים ולא רק את אלה הצרים של הנאשם.

אשר למתחם הענישה, טען ב"כ המאשימה, כי בגין עבירות האיומים והיזק לרכוש, נע המתחם בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

באשר לעבירות של הטרדה, נע המתחם לשיטתו, בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

מאחר שאין לנאשם עבר פלילי קודם, ביקש ב"כ המאשימה למקמו ברף הנמוך של מתחמי ענישה אלה, ולהשית עליו מספר חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

3. ב"כ הנאשם טען בטיעוניהם לעונש, כי כתב האישום הראשון עוסק במעשה אחד בלבד, ולא במעשים חוזרים כפי שטען ב"כ המאשימה. שני האישומים התרחשו באותה תקופה, במהלך שנת 2013, כאשר האירוע הראשון התרחש בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, על רקע מצוקה כלכלית של ממש, ולאחר שהנאשם גילה שעיקלו את חשבון הבנק שלו בשל חובה של האם לעמידר. דברי הנאשם בכתב אישום זה, מבטאים מצוקה, חוסר אונים וקריאה לעזרה, ולא מדובר באיומים ברצח או פגיעה, אלא איומים ברף התחתון ביותר.

האירוע מהאישום השני- גם הוא קריאה לעזרה וביטוי לתסכול, על רקע התמודדות הנאשם עם מציאות חיים מורכבת וקשה, והוא לא חפץ לפגוע באיש.

מאז בוצעו העבירות בשנת 2013, חלפו כמעט שלוש שנים והנאשם לא הורשע בשום עבירה נוספת מאז. אין לנאשם עבר פלילי קודם, והוא שירת שירות צבאי מלא, עובד בענף האבטחה בהצלחה ומעוניין להתקדם בתחום זה, להצליח בחייו ולעזור למשפחתו. הקשר עם אמו, המתלוננת באישום הראשון, הוא מצוין, המשפחה חיה יחד והנאשם תורם

מעבודתו לפרנסת אמו ואחותו.

לשיטת הסניגור, מדובר בעבירות ברף התחתון והנמוך ביותר, ולכן בשקלול הנתונים, יש להתחשב בנאשם, בסיכויי שיקומו, פרנסתו, אי הישנות העבירות וקבלת האחריות, מבלי להזניח את האינטרס הציבורי.

שירות המבחן "שם את היד" על הבעייתיות בהתנהגות הנאשם, תוך הבנת מצבו הכלכלי הקשה ותנאי מחייתו בעת ביצוע העבירה, שוכנע כי הרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתו, ולפיכך המליץ להימנע מהרשעתו ולהסתפק בעונש של ביצוע שירות לתועלת הציבור.

משום כך טען הסניגור, הרשעת הנאשם עשויה אם לא לגרום לפיטוריו, למנוע את קידומו בענף האבטחה שבו הוא עוסק, שכן ככל שרמת התפקיד גבוהה יותר, נדרש רישום פלילי נקי.

לפיכך, ותוך התחשבות בכך שהעבירות אינן ברף הגבוה, ביקש הסניגור לקבל את המלצת שירות המבחן במלואה, בדגש על סיכויי השיקום של הנאשם, ולהימנע מהרשעתו.

4. בדבריו האחרונים לבית המשפט הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו.

הוא הסביר כי לא התכוון לממש את איומיו, ואין ולא היה בלבו על המתלוננת שהייתה בת זוגו באותה עת. אשר לאיומים כלפי אמו, הסביר כי הוא חי עמה ועם אחותו, ובהיעדר אביו, הוא המפרנס העיקרי בבית, ובאותה עת היה נתון במתח כלכלי קשה ביותר.

יחד עם זאת ועל אף הסבריו אלה, הדגיש הנאשם כי הוא לוקח עליו את "כל האחריות" על העבירות והביע חרטה מלאה כאמור.

לבסוף ציין הנאשם, כי לא יוכל להתקדם בעבודתו כמאבטח, מאחר שאינו יכול להוציא רישיון לנשק.

תסקיר שירות המבחן

5. שירות המבחן ערך תסקיר בעניינו של הנאשם, ממנו עולה כי על אף ילדות קשה ומורכבת, ללא נוכחות אב ומצוקה כלכלית, התגייס הנאשם לצבא והשלים שירות צבאי.

מגיל צעיר הנאשם נושא בעול פרנסת משפחתו, אמו ואחותו עמן הוא חי. גם בשירותו הצבאי, ידע קשיים, ואף נשפט למספר חודשי מאסר בשל נהיגה תחת השפעת אלכוהול.

קצינת המבחן התרשמה, כי במהלך חייו רווי הקשיים, השקיע הנאשם משאבים רבים על מנת לקיים חיים תקינים.

אשר לעבירות המיוחסות לו, קבעה קצינת המבחן, כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו. הוא הביע חרטה על שני האירועים ותיאר את חששו מהאלימות שהתגלתה בו, שכן מקרים אלה אינם מאפיינים אותו ובדרך כלל הוא נוהג בשיקול דעת וללא אלימות. קצינת המבחן חיוותה דעתה, כי הנאשם שפועל בדרך כלל כאדם נורמטיבי, פעל מתוך אגרסיביות במצב מצוקתי בעת משבר.

לבסוף, ולאחר סקירת מהלכי חייו אשר לא יפורטו כאן מפאת צנעתו, ולנוכח התרשמות שירות המבחן על פיה הנאשם משקיע כוחות רבים לניהול אורח חיים תקין, ונמצא עדיין בשלבים של גיבוש זהותו, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעה ולהטיל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור.

אי הרשעתו, קבעה קצינת המבחן, נדרשת ותסייע בביסוס זהות נורמטיבית ושומרת חוק אצל הנאשם.

יצוין, כי תחילה שלל הנאשם מוכנות לטיפול קבוצתי ושירות לתועלת הציבור, אולם בהמשך נאות לכך, ושירות המבחן ערך תוכנית צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם וסוגיית אי ההרשעה

6. מתחם הענישה נקבע על פי תיקון 113 לחוק העונשין, תוך התחשבות בערכים המוגנים בעבירות הנדונות, מידת הפגיעה בהם בנסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת בפסיקה.

בעבירת האיומים נפגע הערך החברתי של השמירה על כבודו של האדם, האוטונומיה וחירות הבחירה וזכותו של האדם לביטחון אישי ושלווה נפשית. מלשון של סעיף 192 לחוק העונשין, הדן בעבירה זו, למדים כי המאיים מבקש לפגוע באחר בכוונה להפחידו או להקניטו ובכך, פוגע ומפר את שלוותו.

לעבירת האיומים, נלוותה במקרה זה עבירה מסוג היזק לרכוש במזיד, שבה מוגן הערך של שמירה על קניינו של הפרט, כחלק מזכויותיו הבסיסיות של האדם.

העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, פוגעת גם היא בשלוותו של הפרט, נוסף לפגיעה בפרטיות המופרת בעצם יצירת הקשר וההטרדה בדרך זו.

בעניינו, מדובר בשני כתבי אישום אשר בין האירועים המתוארים בהם מפרידה תקופה בת שבעה חודשים. נסיבותיו של כל אחד מהאירועים שונות, כאשר באירוע הראשון הופנו איומי הנאשם כלפי אמו, ואילו באירוע השני- כלפי בת זוגו בעבר ואחיה, באמצעות מכשיר טלפון נייד.

נסיבות האירוע המתואר בכתב האישום בת"פ 54825-12-13, מלמדות כי ברקע האיומים שהשמיע הנאשם על אמו, מחלוקת בנוגע לחובותיה של האם. הנאשם דרש מאמו את כספו ודרש ממנה ל"להוציא אותי מכל עניין העיקול", כן איים על אמו שיגיד שהיא "משוגעת". בחינה מדוקדקת של דברי הנאשם מלמדת כי הגם שהם קשים, במיוחד כשהם מופנים כלפי אמו, הרי שלא מדובר באיומים ברף הגבוה שלהם.

נסיבות האירוע המתואר בכתב האישום בת"פ 51086-10-13 מלמדות על הטרדתה של המתלוננת שהייתה בת זוגו של הנאשם ואחיה, ואיומים עליהם. איומים אלה, ביחס ובהשוואה לאיומים שהושמעו באישום האחר, הם מוחשיים יותר, ובהם מאיים הנאשם כי יפגע בחיי המתלונן, במהלך שיחות טלפון ששוחח עם המתלוננת אחרת.

נסיבות שני האירועים מעידות כי הנאשם פעל מתוך מצוקה, שאינה מכשירה את מעשיו, אך יש בה כדי ללמד על אופי העבירות ועל כך שלא מדובר במעשים שהנאשם תכנן מראש.

שקלתי את הערכים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ואת הענישה הנוהגת בפסיקה ומצאתי כי המתחם העונשי לו טען ב"כ המאשימה גבוה ביחס למתחם ההולם הראוי.

7. עוד שקלתי את כלל הנסיבות, את הערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם והמתחם העונשי, ומצאתי כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, נוכח שיקול השיקום המקבל בעניינו ביטוי מיוחד בתסקיר שירות המבחן, יש להיעתר לבקשת הסניגור וכהמלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין.

8. כידוע, הכלל במשפט הפלילי הוא כי מי שביצע עבירה פלילית ואשמתו הוכחה, יורשע בדין. הימנעות מהרשעה היא חריג לכלל זה, והשימוש בה ייעשה במשורה ורק כאשר בית המשפט שוכנע כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה.

פסק הדין המנחה בסוגיה זו של הימנעות מהרשעה ניתן בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337**, ועל פיו על בית המשפט לבחון שני תנאים מרכזיים: האחד- האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים; השני- האם ההרשעה תגרום לפגיעה חמורה בנאשם.

בענייננו, נסיבותיו של הנאשם, אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, מעידות על פגיעה קשה ביותר בנאשם ובמשפחתו כתוצאה מהרשעתו בעבירות ומצדיקות סטייה מכלל ההרשעה ומתחם הענישה, משיקולי שיקום הגוברים על שיקולים אחרים במקרה מיוחד זה.

9. הנאשם, יליד שנת 1987, בן כעשרים ושמונה שנה, צעיר המצוי בתחילת דרכו בחיים.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו, נטל אחריות על מעשיו, ולזכותו- היעדר הרשעות פליליות קודמות.

כפי שמסר הנאשם, הרשעתו תפגע באפשרות התקדמותו בעבודתו בתחום האבטחה. הפגיעה בפרנסתו של הנאשם, אינה פגיעה רק בו, כי אם פגיעה גם במשפחתו- אמו, המתלוננת באישום הראשון ואחותו, בהיותו הגב הכלכלי והמפרנס של תא משפחתי צנוע זה.

מתסקיר שירות המבחן עולות נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, אשר גדל ללא דמות אב ובצילן של דמויות הנוגעות לעולם הפשע ובמצוקה כלכלית. בנסיבות אישיות מיוחדות אלה, לא מן הנמנע היה שהנאשם יתדרדר לעולם העברייני בעצמו, ויגיע לתהומות. אולם, היו בנאשם כוחות, והוא השכיל להתגבר על המכשולים הרבים שניצבו בדרכו והצליח לקיים אורח חיים נורמטיבי, התגייס לצבא והשלים שירות צבאי, אשר גם במהלכו, כאמור חווה קשיים. על אף הקשיים השלים את השירות הצבאי, וכיום הוא מתפקד כאדם עובד הקשוב ומסייע לצרכי אמו ואחותו ומקיים אורח חיים חיובי.

נסיבות מורכבות אלה עומדות גם ברקע לאישומים והן השפיעו על ביצוע העבירות.

עם נסיבות חיים אלה מתמודד הנאשם, בעוד הוא עצמו מצוי בראשית דרכו וזהותו עודנה מתגבשת כבחור צעיר.

טעמים אלה הביאו את קצינת המבחן להמליץ להימנע מהרשעתו של הנאשם, ולקבוע כי אי הרשעתו תסייע בביסוס זהות נורמטיבית ושומרת חוק.

כמו קצינת המבחן, התרשמתי גם אני כי חרטתו וצערו של הנאשם על מעשיו ועל הצער שגרם- כנים, אמתיים ויוצאים מן הלב.

ניכר מדברי הנאשם כי הוא עצמו בוש ונכלם מהתנהגותו המתוארת בכתבי האישום, התנהגות אשר אינה משקפת את אורחות חייו ומהלכי התנהגותו בדרך כלל.

התרשמתי מהאופן בו הסביר הנאשם אירועים אלה, על הרקע המצוקתי שבו נעברו, ויחד עם זאת השכיל לקחת אחריות על ביצועם.

לאחר שבחנתי את מכלול שיקולי הענישה, בהם שיקולי הגמול וההרתעה, אשר עומדים לנגד עיני במלוא חשיבותם, כי

שיקול השיקום גובר בענייננו ומצדיק הימנעות מהרשעת הנאשם.

הרשעתו של הנאשם בדין, תותיר בו חותם כי עבריין מורשע הוא, ותפגע בדימויו כאדם שומר חוק. הפגיעה בדימויו זה, בנסיבותיו המיוחדות של הנאשם, היא פגיעה מוחשית בשיקומו, רגע לפני שנכנס הוא למעגל העבריינות, אותו מעגל ממנו נשמר עד כה. הרשעתו, עשויה איפוא, לדדרו אל המקומות מהם נמלט כל ימיו.

חרטתו הכנה של הנאשם, הבנתו את חומרת מעשיו מחד, והשפעת הרשעה במקרה זה, הן בפן האישי של הנאשם והן בפן המקצועי אשר יפגע נוכח עיסוקו בתחום האבטחה, מצדיקים במקרה זה הימנעות מהרשעה.

10. נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כך:

1. החלטת כב' הנשיא א' חן עומדת על כנה והנאשם לא יורשע בדינו.
2. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של מאה ועשרים (120) שעות במנהל קהילתי יובלים בתפקיד עזרה בתחזוקה ובפיקוח שירות המבחן.
3. פיצוי למתלוננים בת"פ 13-10-51086, בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהשניים. הסכום יופקד בקופת בית המשפט תוך 60 יום.
4. התחייבות עצמית בסך 3,000 ₪ שלא לעבור אחת מהעבירות בהן נקבעה אחריותו במשך שנה מהיום. לא יחתום יאסר למשך 7 ימים.
5. העתק ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ו, 07 פברואר 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד נעמה ישראל, הנאשם וב"כ עו"ד אבו ליבדה.